

[Rytter.]

forlange at blive gjort bekendt med. Ærede Medlemmer og den højtærede Minister vil se, at man lettere kan gennemføre et saadant Princip, naar Borgerne har Adgang til eventuelt gennem den administrative Ret at blive gjort bekendt med de Akter, der foreligger i den paagældende Sag. Man vil se, hvilken Bremse det bliver for en Minister, at han ved, at Borgerne kan forlange dette. Saaledes er det ikke hos os; de Akter, som Justitsministeren ligger med i Ministeriet, er hellige og ukrænkelige, hvis Ministeren ønsker det; man kan ikke faa dem at se. Derfor spørger jeg: Naar man paaberaaber sig Norge og Sverige, skal vi saa ikke ogsaa have de Kauteler, man har i de Lande? Det er efter min Mening nødvendigt.

Den højtærede Minister var dernæst inde paa, at jeg ironiserede over, hvordan det vilde gaa med rosende Udtalelser. Jeg opfattede den højtærede Minister saaledes, at han vilde imødekome mig og godt kunde foreslaa en Paragraf, som angik rosende Udtalelser. Hvis jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtigt, saa har Ministeren ikke nødig at komme med en saadan Bestemmelse, for det Tilfælde falder direkte ind under Paragraffen, saaledes som den er formet her. Der staar dèr:

„Med Bøde, Hæfte eller under skærpende Omstændigheder med Fængsel indtil 6 Maaneder straffes den, der offentliggør bevidst usande Referater af Udtalelser, der er fremsat i Retsmøder eller i Rigsdagens, kommunale eller offentlige Raads eller Myndigheders Møder.“

— altsaa „bevidst usandt Referat“, selv om det er meget rosende. Lad os tænke os, at en Venstrejournalist, som synes, at jeg har klaret mig nogenlunde i forskellige Kapitler, roser mig ovenud for det, men undlader at omtale et Kapitel, hvor jeg har klaret mig meget daarligt. Efter Ordene her er det jo et bevidst usandt Referat, og altsaa maa vedkommende drages til Ansvar. Jeg siger med Vilje en *Venstrejournalist*, for saa er der ingen, der kan blive fornærmet. Jeg kunde ogsaa have sagt: Hvis en socialdemokratisk Journalist mener, at Ministeren har gjort sig skyldig i en eller anden meget slem Fejl i et Kapitel, og saa i øvrigt roser Ministeren ovenud, men glemmer at omtale Fejlen, er det saa ikke et bevidst urigtigt Referat? Skal ikke ogsaa saadanne Tilfælde kunne rammes af denne Bestemmelse? Skal det overlades til den højtærede Minister at afgøre, om vedkommende skal drages til Ansvar eller ikke? Man vil maaske sige dertil, at det vil Ministeren

ikke kunne falde paa. Det tror jeg heller ikke, men har vi Garanti for det? Ministeren kan jo komme ud for Tilfælde, hvor de objektive Betingelser for at drage til Ansvar er til Stede, og saa falder de ind under Paragraffen.

Medens vi er ved dette Kapitel, vil jeg spørge den højtærede Minister: Hvorfor kom Ministeren ikke ind paa mit Hovedangreb eller i alt Fald et af mine Hovedangreb paa dette Kapitel? Jeg tænker paa § 132 a. Jeg understregede meget stærkt, at det er et nyt Princip, som her indføres, at hvis Regeringen forbyder en Forening foreløbig og derefter anlægger Sag, og Domstolen saa erklærer Forbudet ulovligt, kan de Folk, der fortsætter Foreningens Virksomhed, og de, som i Mellemtiden har meldt sig ind i den, alligevel straffes. Jeg nævnte oven i Købet et Eksempel, for at Ministeren ikke skulde glemme det. Jeg sagde: Lad os tænke os, at der bliver dannet en Forening, der hedder „Bort med det nuværende Ministerium“, som faar en Mængde Medlemmer rundt omkring i Landet. Ministeriet finder, at det er uheldigt, og forbyder Foreningen foreløbig. Man gaar til Domstolene for at faa dette Forbud erklæret for lovligt; men Domstolene erklærer Forbudet for ulovligt. Ifølge denne Paragraf skal de, som fortsætter Foreningens Virksomhed, og ogsaa de, som melder sig ind i den Tid, der gaar, indtil denne Dom falder, straffes, uanset hvad Dommen kommer til at lyde paa. Ministeren vil maaske sige, at jeg sætter Sagen paa Spidsen. Ja, men jeg har nævnt et Tilfælde, som falder ind under Paragraffen.

Angaaende § 136 sagde jeg, at Ordene „udtrykkeligt billiger“ nok er temmelig klare, men naar vi ser hen til Motiverne, er de meget vage, fordi Motiverne gaar langt videre. Ministeren affejede det kort og godt med, at det er Ordene i Lovteksten, det kommer an paa, det er ikke det, der staar i Motiverne. Det er for saa vidt rigtigt, men der kunde jo opstaa Tilfælde, hvor man var i Tvivl, og saa slaar man op i Motiverne og bliver overrasket over at se, hvor meget der skal tages med. Ministeren siger senere i sit Foredrag, vistnok angaaende § 267: De Herrer behøver bare at se efter i Motiverne, saa kan de se, hvad Meningen er. Ministeren kan ikke det ene Sted hævde, at det er Lovens Ord, det kommer an paa, Motiverne har ingen Betydning, og det andet Sted sige: Det staar der i Teksten, men se efter i Motiverne, hvad det betyder. Jeg har nævnt disse Tilfælde for saa vidt muligt at faa slaet fast, at det er meget